

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. október 5.
(csütörtök)

Szepesy László

12. A KEMÉNY SZÍV ÖSSZETÖRÉSE

Énekek: 105,1-2, 105,3.23-24

Alapige: Ámós 2,6-8

„Így szól az Úr: Három bűne miatt az Izráelnek, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert pénzért adták el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. Akik a föld porát áhítják a szegények fejére, és a nyomorultak útját elfordítják. Fia és az atyja egy leányhoz járnak, hogy megfertőztessék az én szent nevemet. Zálogos ruhákon nyújtózkodnak minden oltár mellett, és az elítéltek borát isszák az ő istenük házában.”

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, a zsoltárossal együtt megvalljuk, hogy valóban méltó vagy arra, hogy dicsérjünk, magasztaljunk, áldjunk Téged. „Méltó vagy”, megöletett Bárány, „*hogyan vegyél dicsőséget és tisztességet és erőt*” a Te kegyelmedért, váltságod munkájáért, a golgotai evangéliumért. Magasztalunk azért, hogy a mai napig is munkálkodsz, a mai napig is mented a lelkeket, a mai napig is hívsz magadhoz, kínálsz a kegyelmet. Köszönjük, hogy a világmindenség Uraként, mint akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, úgy intézed életünk folyását, hogy mennyei Atyánk akarata valósuljon meg. Köszönjük, hogy így tekinthetünk a mindennapjainkra, így gondolhatunk arra, hogy mindaz, ami velünk történik, nem véletlenségből, hanem a Te akaratodból van. Köszönjük, hogy a Te gyermekeidként bízhatunk abban, hogy mindent a javunkra is fordítasz. Látod, hogy egyen-egyenként milyen helyzetből jöttünk: éppen öröm vagy bánat, megpróbáltatás, teher vagy siker, pihenés és nyugalom a részünk, köszönjük, hogy mindegyiket Tőled fogadhatjuk el, ahogyan Jób is mondta: a jót is és a rosszat is, mert hatalmas vagy, Urunk, és szerető Atya is.

Köszönjük Neked, hogy testvéri közösségben összegyűjtöttél minket ma este, és hogy a Te igédre figyelhetünk. De kérjük, Urunk, hogy ne csak a szívünk figyelmét vond magadra, hanem támogass bennünket Szentlelked által is, mert anélkül se nem értjük a Te igédet, se nem tudunk a Te útjaidon járni, ezért kérjük,

A KEMÉNY SZÍV ÖSSZETÖRÉSE

hogy „*az engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, hogy megértett akarathoz igazítsuk életünket, mindennapjainkat, döntéseinket. Kérünk, hogy ezáltal is dicsőítsd meg magadat életünkben, gyülekezetünkben, egyházunkban. Így kérünk, Krisztus, szólj ma is, és segíts, hogy mint a Te juhaid, halljuk a Te szavadat és kövessünk Téged. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Előfordul olyan, hogy valaki azt hiszi magáról, ő különb mindenki másnál. Ennek a bűnnek az egyik fő oka általában az szokott lenni, hogy mások szemében észrevesszük a szálkát, a magunkéban pedig nem látjuk a gerendát. Mivel az ilyen ember így ítéli meg az embereket, ezért több jó tulajdonságot fedez fel önmagában, mint másokban. Izráel országának népe így gondolt magára: 'Mi az Úr népe vagyunk!' – ezt szerették hangoztatni. Ezt is mondták: 'Nálunk az igazság, Béthelben és Dánban imádjuk az Urat.' (Itt állította fel még Jeroboám azokat a borjúkat, amelyekre azt mondták: „*itt vannak a te isteneid, ó Izráel*”). Miért gondolták, hogy minden a helyén van? Azért, mert békességben éltek. És mit mondtak? 'Az Úr áldott meg minket ezzel a békességgel.' A nyugalomra és bőségre hivatkozásnak látszólag volt is némi valóságalapja. Ámós próféta idejében, azaz II. Jeroboám izráeli király uralma alatt Izráel országa valóban a politikai stabilitás és a gazdasági jólét időszakát élhette és tapasztalhatta meg. Szomszédjai meggyengültek (mind Szíria, mind Assíria), sem politikai, sem katonai fenyegetés nem veszélyeztette az ország mindennapjait. A nép azt hitte, hogy mindezt az Úr azért adja nekik, mert ők hűségesen szolgálják Őt. Ámós próféta megjelenésekor (és első felszólalásakor is) nem Izráel ellen szólalt fel, hanem az őket körülvevő országok ellen mondott ítéletet (ahogy a könyv 1. fejezetéből azt már hallhattuk korábban). A prófétát hallgató izráeli sokaságnak valószínűleg tetszett is ez a beszéd. 'Az Úr elítéli a szomszédokat az ellenünk elkövetett bűneik miatt, nagyon helyes, tegyen is rendet, szolgálta az igazságot.' Igen ám, de Ámós igazából Izráelhez küldetett (és nem a szomszédos népekhez), és könyvének nagy része – az elejét leszámítva – az Izráel ellen szóló ítéletes próféciákról szól. Bár Izráel népe azt hitte magáról, hogy ő minden népnél különb, ki kellett derülnie számára, hogy ő minden népnél bűnösebb. A szomszédok elleni ítéletek azért hangoztak el, hogy Izráelt felkészítsék az önvizsgálatra és a megtérésre. Azért Izráelnek jelentette ki Ámós ezeket az ítéleteket (és nem ment el mindegyik országba külön kihirdetni, hanem csak Béthelben, Izráel városában hirdette ezeket ki), hogy az izráeliek bizonyosak legyenek abban: az Úr mindeneket megvizsgál, minden népet, és a bűnök ellen Bíróként fel fog lépni, még ha várat is magára. Izráel sem maradt ki ebből a sorból, ők is sorra fognak kerülni. Mert ha az Úr, azokat a népeket is megítélte, amelyekkel nem állt szövetségi kapcsolatban, amelyeket nem nevezett saját népének, akiknek nem adta oda törvényét, akik közé nem helyezett papságot, akik hirdetik az Úr akarát; ha ezeket a népeket is megítéli a mindenható Isten, akkor mennyivel inkább saját népét, aki bűnösebb volt a többinél: Izráelt.

Isten időnként így szembesíti a keményszívű embert a bűneivel. Nem azonnal tükröt tart elé, hogy nézzél szembe saját bűneiddel, hanem először mások bű-

neiről kezd beszélni neki, mint Ámós is Izráelnek. Elmondja, mit tettek, majd azt, hogy ezek miatt Isten ítéletet tart felettük. A keményszívű ember ezt hallva, helyesel, hiszen nem róla, hanem másokról van szó. Másokra meg miért ne jöjjön az ítélet? Ők bűnösök. Miért ne ítélje meg őket az Úr? Miután a keményszívű ember is helyesli mások megbüntetését, ezek után az Úr rámutat arra, hogy ő még nagyobb bűnben él, ezért ő az ítéletet még jobban megérdemli. Az Úr gyakran így bánik a keményszívű emberrel.

Mondok egy példát. Nem tipikusan az, amire gondolnánk, de higgyük el, ez is ilyen eset volt: Dávid király esete. Dávid királyt is az Úrnak így kellett összetörnie. Bethsabé miatt Dávid számtalan súlyos bűnt követett el. Ezekben annyira megkeményedett, hogy szinte észre sem vette, hogy mit tett. Észre se vette magán, hogy mennyi bűnt követett el. Amikor barátjának, Nátán prófétának azt a feladatot adta az Úr, hogy hívja megtérésre Dávidot, Nátán nem Dávid bűneiről kezdett el azonnal beszélni. Nem vágta a képébe, hogy ezt és ezt tetted, és ezt hogy képzelted, hanem egy történetet hozott a király elé. A gazdag emberről és a szegény emberről, és arról, hogy a gazdag mint vette el a szegény egyetlenegy bárányát. Egy egyértelmű jogi esetet hozott Dávid király elé, aki bíró is volt az országban. Egyszerű lopás és hatalommal való visszaélés esete. Dávid király, mivel másvalakiről volt szó, nem róla (legalábbis azt hitte), helyesen ítélte meg a helyzetet, és azonnal igazságot akart szolgáltatni. Meg is hozta az ítéletet. Barátja, Nátán próféta csak ezután szembesítette azzal, hogy „*te vagy az az ember*”, és ennél sokkalta súlyosabb bűnt követtél el, mert Isten téged a semmiből emelt királlyá, mindenben megsegített, megszabadított, és te hátat fordítottál neki. És emellett még gyilkossá lettél, házasságtörővé, és még lehet sorolni. A kemény szívnek időnként ez kell: szembesülnie kell azzal, hogy Isten ítéletet tart minden bűn felett, és nem mindig rögtön a sajátjával kell szembenéznie. Miután a keményszívű ember meggyőződik a felől, hogy Isten igazságosan cselekszik, és ítéletet tart, ezt követően leplezi le az Úr a keményszívű ember bűnét, amelyek gyakran súlyosabbak azoknál, amelyeket ő maga is elítélt másokban.

Izráel népének így kellett először szembenéznie szomszédjai bűneivel, helyeselnie Isten ítéletét felettük, hogy aztán szembenézessen a sajátjaival. Mert Izráelnek számtalan bűne volt, és mivel az Úr szövetséges népe volt, ezért ezek súlyosabbak is voltak, mint a többi népéé, mert Izráel tudta, hogy mit akar az Úr, ismerték az Ő törvényeit. Ámós prófétának ezekre kellett részletesen rámutatnia azért, hogy megtérésre hívja az Urat elhagyó népet. Ezért szól könyvének nagy része az ítéletről és a bűnökről.

Ez a módja a bűnökkel való szembesítésnek a hívó embernek javára válhat, ahogyan Dávid király is bűnbánatot tartott a lelepleződése után. A hívó ember megkeményedik, de az Úr ilyen módon szembesíti őt bűneivel, az a javára válhat, megtérésre vezethet. (A hitetleneknél nem mindig van így.) Ugyanakkor azt a kérdést is felveti az Úrnak ez a módszere, hogy mi hogyan fogadjuk az Úr ítéleteit, mikor látjuk mások életében azt. Látjuk, hogy valaki nagy bűnt követ el, és azt is látjuk, hogy egy idő után az Úr valamilyen módon megítéli az illetőt. (Lehet, hogy évek vagy évtizedek telnek el.) Mit teszünk? Csupán helyeslünk? Azt mondjuk, hogy megérdemelte, és hangoztatjuk, hogy milyen igazságos az Úr?

A KEMÉNY SZÍV ÖSSZETÖRÉSE

Krisztus korában Pilátus egyszer vérengzést tartott a templomban áldozatot bemutató zsidók között (Lk 13,1). Többen meghaltak a tragédia során. De miért haltak meg ezek az emberek? Miért ezek az emberek haltak meg? Sokak szerint a válasz az volt, hogy biztos a bűneik miatt. Ők bűnösebbek voltak másoknál. Vagy mégsem? Amikor Krisztusnak elmondják ezt a hírt, mert hogyne vitték volna Hozzá ezt a jó kis szaftos történetet: hallottad-e, Mester, mi történt, Pilátus mit csinált? Micsoda tragédia! Ráadásul galileabeliek haltak meg. Akkor Krisztus válaszában nem ezeknek az embereknek a bűnösségével kezdett el foglalkozni, csak röviden tért ki rá. Figyeljük meg, mit mond: *„Gondoljátok-e, hogy ezek a galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek; sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.”* Krisztus tisztázza a helyzetet: az áldozatok nem voltak bűnösebbek azoknál az embereknél, akik ott voltak Jézus mellett. Ezt egyértelműen kimondja: nem, nem voltak bűnösebbek. De a figyelmet nem erre akarja irányítani, hanem mire? Azt mondja: ember, te ne a másik bűnén gondolkozzál, hanem a sajátodon. Magadba nézz. Ha Isten ítéletet tart, akkor neked az első feladatod az legyen, hogy nézz magadba. Egy szörnyű eseményről hallunk, amiből az ember nem tanul, ha nem jut el saját magáig és Istennel való kapcsolatáig, hogy azt megvizsgálja. Krisztus erre hívja fel a figyelmünket, hogy vigyázzunk, hogy miközben mások bűneivel foglalkozunk, azzal, hogy ki mit tett és mit érdemelne, ne feledkezzünk el a sajátunkról sem. Mert mit érünk el azzal, hogy magunkat jobbnak gondoljuk másoknál, ha közben az Úr szemében számtalan bűnünk van, és bűneink kérdése nincs rendezve az Úrral? Nem annak kellene-e lennie a legfontosabb dolognak, hogy a sajátjainkat rendezzük előbb? Vagy ahogyan Krisztus is mondja máshol: előbb nem a gerendát kellene eltávolítani a saját szemünkől, és utána gondolni arra, hogy segítsünk a testvérünknek a szálfka kisedésében?

Izráel népének szembe kellett néznie mások ítéleteivel, de nem azért, hogy megerősödjön abban a téves elképzelésében, hogy ők különbek másoknál, hanem azért, hogy magát megalázza, bűneit megvizsgálja, megbánja, és az Úrhoz térjen. Ezért hirdettetett az ítélet neki. Isten az Ő ítéleteit ezért jelentette ki nekünk is, hogy azokból hasznunk származzon. De milyen kemény lehet az ember szíve, ha Isten ítéleteiről hallva, azokkal szembesülve nem történik benne semmi változás? Milyen keménység, önhittség lakik a legtöbb emberben, amikor hallanak az ítélet napjáról, és semmi istenfélelem nem támad a szívükben! Hirdeti az egyház, hogy Krisztus egyszer visszajön „ítélni élőket és holtakat” – valljuk meg számtalan alkalommal, amikor elmondjuk az apostoli hitvallást. És mit mond erre a világ? 'Ez csak mese, amellyel a hiszékenyeket ijesztgetik. Nem kell nekünk ilyesmitől félni.' Vagy ha hisznek is Istenben, akkor azt mondják: 'Majd megbeszélem én a bűneim kérdését az Úrral. Majd én kimagyarázom magamat, te emiatt ne aggódjál. Megmutatom Neki, hogy annak ellenére, hogy sok rosszat tettem, azért alapjában véve jó ember vagyok.' Azt hisszük, hogy bármilyen jócselekedetünk is érdemnek számít az Úr előtt? Holott az ige világosan kimondja a hitetlen emberről: *„nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is”* (Róm 3,12b). Ámósnek 7 nép felett is ítéletet kellett hirdetnie ahhoz, hogy eljuthasson Izráel népe bűneihez. 7 ítélettel kellett őket szembesítenie, hogy belássák: Isten számára nem mindegy,

hogyan élnek! Milyen keménység ez, Testvérek, hogyha 7 nép felett kimondott ítélet sem gondolkoztatja el őket a saját bűneikről. Külön néven kell őket nevezni, Ámósnek hosszan fel kell sorolnia, külön ki kell térnie mindegyikre, mert olyan kemény az emberi szív, hogy nem néz szembe magával. Isten a parancsait nem azért adta, hogy ha akarjuk, akkor azokat is figyelembe vegyük, egyébként meg mindent a saját fejünk és belátásunk szerint cselekszünk, hanem azért adta, hogy egyedül azokhoz ragaszkodjunk. Krisztus azt mondja: *„ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”* (Jn 14,15). Ha nem ezt tesszük, annak következménye van, és ezzel az embernek szembe kell néznie!

Izráel népe hiába szembesült Ámós által 7 ítélettel. Hiába jutott el hozzájuk a hír, hogy Isten valami hatalmas dologra készül, amely során szomszédjai közül többet eltöröl a föld színéről. Mindez a hír nem hozott változást Izráel életében. Ámós próféta szolgálata után mintegy 35 évvel az Asszír Birodalom özönvízként zúdult le Kánaán földjére, és mosta el Izráel országát és szomszédjait, ahogyan azt az Úr előre megmondta. De mindez az ítélet a jelen látszatbékéjében, a jelen jólétében és nyugalomban élők számára elképzelhetetlen. Pedig az Úr megmondja, az Úr figyelmeztet, az Úr megtérésre hív. Azt gondolták Izráel fiai Ámós beszédéről: 'Ez úgyse következhet be, nézd meg, milyen békében, jólétben élünk. Mi vagyunk Isten népe! Mi vagyunk a keresztyén ország!' Ugyanez ismétlődött meg Krisztus után is, ne higgyük, hogy ez csak egy régi, ószövetségi történet, hanem Krisztus után is megismétlődő történet. Krisztus halála, feltámadása és mennybemenetele után még mintegy 40 évig Isten hirdette Izráelnek a kegyelmet, a megtérés lehetőségét. Az apostolok és a hívők mindenkit Krisztushoz hívtak, arra, hogy térjenek meg, és vegyék el Urunktól bűneik bocsánatát. Ugyanakkor tisztában voltak a keresztyének Isten ítéletével is Jeruzsálem felett, mivel elutasították Krisztust. Mivel megfeszítették a Megváltót. Mivel nem ismerték fel meglátogatásuk napját. Krisztus kihirdette, hogy jaj neked, Jeruzsálem, ha a gyümölcsöző fával ezt teszik, mi lesz azzal, amelyiken nincs gyümölcs? Isten akkor még kegyelméből adott mintegy 4 évtizedet Jeruzsálemnek, a zsidóknak, az embereknek, hogy megtérjenek. És kegyelméből néhányan valóban hittek is, keresztyénné lettek, de a legtöbb zsidó, vezetőikkel együtt semmibe vette ezt az isteni kijelentést és figyelmeztetést. Krisztus mennybemenetele után 37 évvel a Római Birodalom hadserege lerombolta Jeruzsálemet, és így bekövetkezett az az ítélet és pusztulás, amelyet korábban senki nem tudott elképzelni. Ahogyan az özönvíz napjairól is mit olvasunk? Noé mintegy 100 évig építette a bárkát, ezzel hirdette az ítélet közeledtét. Az emberek azonban hogyan éltek? Mit olvasunk róluk? *„Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek mindama napig, amelyen Noé a bárkába bement, és eljött az özönvíz, és mindeneket elvesztett”* (Lk 17,27). Olyan nyugalomban éltek, hogy el se tudták képzelni, hogy bármi véget vethet ennek a biztonságos életmódnak. Ez egy veszélyes állapot, Testvérek, nem venni figyelembe az Úr ítéleteit. Olyan veszélyes állapot, amely az alváshoz hasonlít, amikor is az ember álmodozik, nem érzékeli a valóságot, nem látja helyesen sem magát, sem a környezetét, sem a rá leselkedő veszélyt. Ebből fel kell ébredni, a világosság fényében szembe kell nézni a dolgokkal. Isten igéjére kell nézni, és hagyni, hogy megvizsgáljon minket.

Isten ezért küldte el Ámóst Izráelhez. Azért, hogy rázza fel őket. Azért, hogy a nagy jólétben, nyugalomban mutasson rá bűneikre, az őket fenyegető ítéletre. A mindennapi áldozatbemutatók közepette – mert voltak ilyenek, zajlott Dánban és Béthelben is – mutasson rá, hogy távol vagytok az Úrtól, gyűlöli az áldozataitokat, nem Őt szolgáljátok, hanem valójában törvényeit és parancsolatait két lábbal tiporjátok a sárba. Ámós próféta szolgálatának (könyvének) egyik jellegzetessége, hogy rengetegszer hivatkozik a mózesi törvényekre. Még más prófétatársaihoz képest is sokat. Miért? Azért, hogy leleplezze Izráel bűneit, amiből számtalan volt. Könyvének hátralevő részében – ahogyan azt mondtam már – többnyire ezekről fogunk olvasni, ezekről a törvényekről és törvénytelenésekről, bűnökről. Isten törvénye tükör számunkra, amely a valóságot, az Isten nézőpontja szerinti állapotot mutatja meg nekünk. Nem azt, ahogyan magunk ítéljük meg magunkat, nem is azt, ahogyan mások ítélnék meg bennünket, hanem azt, ahogyan az Úr lát, vizsgál és ítél meg minket. Ez a kép mást mutatott, mint amit Izráel népe gondolt magáról. Ámósnak súlyos bűnökre kellett rámutatnia. Pl. a felolvasott igeszakaszából kiderült az, hogy Izráel népének bírái korruptak voltak. Nem az igazság szerint hoztak ítéletet, hanem annak javára döntöttek, aki több kenőpénzt, nagyobb ajándékot adott nekik. De nemcsak a nép vezetői és a hatalommal bíró tagjai romlottak meg, hanem maga a nép is. Az erkölcstelenség olyan bugyrába sülyedtek, amelyben apa és fia egy és ugyanazon nőhöz járt be. Még a természetben sem fordul elő ilyen ocsmányság. Miközben pedig állítólag az Úr-nak mutattak be áldozatokat, közben szegényektől elvett, zálogba adott ruhákon fetrengve mulatoztak, ittak olyan bort, amelyet csalással és perrel vettek el a szegényektől. A felső ruhát, amelyet a mózesi törvények értelmében bár el lehetett zálogosítani, de minden este vissza kellett adni tulajdonosának, hogy legyen mivel takarózni annak az embernek; ezeket a ruhákat megtartották maguknak, és azon fekvé paráználkodtak bálványistenük templomában minden oltár mellett. És ez csak néhány bűn, amit Ámós megemlít, a későbbiek során még számos hasonlót és súlyosat fogunk látni. Egy ilyen társadalomban, amelyben az igazságszolgáltatás korrupt, a gazdagok visszaélnék hatalmukkal, az erkölcstelenség burjánzik, és Isten törvényét semmibe veszik, valóban gondolhatja úgy az ember, hogy minden rendben van? Úgy vélik, hogy Isten áldása van rajtuk, mert némelyek békében és jólétben élnek? Sajnos azt kell mondani, hogy igen, sokan gondolták ezt. Sokan áltatták és altatták magukat ezzel. Isten ezért törvényeire és szövetségére emlékezteti népét, hogy felébredjenek, hogy némelyek megtérjenek, és ne érje utol őket az ítélet. Mert nem arról van szó, hogy a nagy engedelmisségben tartunk a nagy áldások felé, hanem az ítélet felé menetelben az Úr megment némelyeket.

Mert Ámós a törvényt azért hirdette, hogy Krisztushoz vezesse őket. Mert tudjuk jól, hogy a törvény Krisztushoz vezérlő mester is egyben. Amikor az ember lelepleződik, amikor Isten ráébreszti bűnös voltára, akkor szembe kell néznie nemcsak azzal, hogy mit tettem, hanem azzal is, hogy mit érdelek ezért. Az isteni leleplezésnek hívó embernek szembe kell néznie Isten haragjával, jogos és igazságos ítéleteivel. Amíg ezt nem teszi meg, addig nem is értheti igazán, hogy mennyire szüksége van Krisztusra, aki magára vállalta a mi ítéletünket és büntetésünket. Ha az ember csak felszínesen néz szembe bűnös természetével, romlott

szívével, vágyaival, elkövetett vétkeivel, akkor nem érzi igazán át, hogy szüksége van Krisztus golgotai engesztelő áldozatára. Lehet, hogy akkor is szüksége van Krisztusra, de más okokból. Azért kell Krisztus, hogy megoldja életem problémáit, nehéz helyzeteimet, azért, hogy megszabadítson betegségeimből, kapcsolati problémáimból stb. Szükségünk van Krisztusra ahhoz, hogy bejussunk a mennybe. De bűneink miatt nem lesz rá szükségünk, mert nem látjuk át, hogy ki is Ő valójában, és mennyire rászorulunk az isteni kegyelemre. Ezért az Úr ítéletével szembesít minket, hogy megértsük: mi is méltóak vagyunk arra. A golgotai kereszten nekünk kellene függenünk. És mikor ezt megmutatja nekünk, felragyogtatja Fiában az Ő kegyelmét és irgalmát, aki Isten haragját magára vállalta, aki minket megmentett. Őt hozza elénk. Izráel népe megelégedett a látszólagos valóságossággal, a többséghez, és nem Isten törvényeihez igazodó erkölcsi mércével, és ezért az ítélet várt rá. Ámós a folytatásban beszél arról, hogy Isten hiába küldte el embereit, a nazírokat és a prófétákat, mindegyiküket elutasították. A nazírok azt mutatták meg a népnek, hogyan lehet az Úr akarata szerint élni, mert fogadásokat tettek, amikhez az Úr adott nekik kegyelemből erőt, hogy megtartsák azokat. Megmutatták, hogy lehet így is élni. A próféták pedig életük mellett szóban is hirdették az Úr igéjét. Izráel mindkettőt elutasította. A nazírokat leitatják, hogy ne legyenek „jobbak”, jobb erkölcsűek, engedelmesebbek az átlagnál, a prófétákat pedig elhallgattatták. Mindezért az ítélet következett rájuk.

Ámós szolgálata, igehirdetése hiábavaló lett volna, Testvérek? Nem! Mert voltak néhányan, akik megtértek, akiket az Úr megmentett. Isten ítélethirdetése is kegyelemközpontú azoknak, akik hisznek Őbenne. Isten gyermekeit még az ítélet ígérete is közelebb viszi Krisztushoz, hiszen ki máshoz menekülhetnénk az ítélet elől? Ki másban lenne megmenekülésünk és oltalmunk, ha nem Őbenne? Isten hirdeti az ítéletet azért, hogy Krisztushoz meneküljünk. Őt adta nekünk Szabadítóul, ezért bűnbánattal, bűneinkből Hozzá térhetünk, és az Ő kegyelmében bízhatunk. Ámós próféta nem mások vesztét kívánva hirdette az ítéletet, hanem úgy, hogy ezt hallva hátha Krisztushoz térnek némelyek. Azzal a szelídséggel, de határozottsággal, amelyről Pál apostol is ír. Azt mondja Isten emberéről, hogy olyan, *„aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére, És felocsúdnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgája által az Isten akaratára”* (2Tim 2,25-26). Ez a vágy él a fenyítő és ítéletet hirdető Úr szolgájában.

Használja az Úr az Ő ítéleteit így a mi életünkben is, és adjon szeretteinknek is Őhöz térést, hogy őszinte bűnbánattal, de Krisztusban bízva tudják velünk együtt keresni és dicsőíteni Őt. És mi pedig, Testvérek, ne hallgassunk az Úr ítéleteiről. Ne higgyük azt, hogy kellemetlen téma, nem szeretnek erről hallani, ki fognak miattuk közösíteni. Szükség van rá. Izráelnek életbevágó volt, hogy Ámóستól többször is az ítéletről halljanak igehirdetéseket. Vigyük az evangéliumot, de a keményszívű embernek szüksége van arra, hogy ezt is hallja, az Úr Lelke fel tudja használni szelídséggel, szeretettel. De nemcsak hírvivői lehetünk: magunkra is alkalmazzuk, hagyjuk, hogy az Úr ítéletei először minket magunkat vizsgáljanak meg. És a Szentlélek felhasználja ezeket az ítéleteket ahhoz, hogy még közelebb kerüljünk Krisztushoz. Adja az Úr, hogy így legyen!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, a Te ígédet olvasva gyakran az az érzésünk, amit meg is mondtál a Te szavadban, hogy a Te gondolataid nem a mi gondolataink, és a Te útjaid nem a mi útjaink. Gyakran nem azt mondanánk, amire Szerinted szükség van, és gyakran nem is azt mondjuk, hanem mást. Köszönjük, hogy a Te szolgálaid mindig a Te akarodat hirdették. Köszönjük, hogy Ámós is hirdette az ítéletet, de az evangéliumot is. Köszönjük, hogy a kettő sose volt szétválasztva. Magasztalunk azért, hogy Te az ítéletben is a könyörületességedet akarod megmutatni.

De komolyan kell vennünk az ítéletet is bűneink miatt, ezért kérünk, segíts, hogy mi se kemény szívvel fogadjuk, amikor erről beszélsz nekünk, hanem segíts megaláznunk magunkat, elfogadnunk, hogy mi is bűnösök vagyunk, de egyúttal hálát adni azért is, hogy megváltott bűnösök Krisztusért. És kérünk, hogy mikor látjuk, hogy szeretteink és mindazok, akikkel naponként együtt élünk, a bűnben élve az ítéletet érdemlik ki, add, Urunk, hogy féltő, aggódó szeretettel induljunk feléjük, hozzájuk, hogy vigyük a szabadulás, bűnbocsánat lehetőségét, evangéliumát. Kérünk, hogy adj alázatot, szelídséget ebben, ne ítélkezést, ne törvénykezést, hanem elsősorban Rád tekintést, annak vágyát, hogy Te vagy az, aki tudsz menteni, Te vagy az, aki tudsz újjáteremteni, új szívet adni, megtérésre vezetni.

Kérünk, hogy így ébressz fel sokakat. Így könyörgünk magyar népünkért is. Add, hogy pogány vallásainkból, istentelenségeinkből Hozzád térhessünk. Kegyelmed szerint, kérünk, adj nekünk ébredést.

Imádkozunk mindenkiért az országban, különösen hitbéli testvéreinkért, áldd meg a gyülekezeteket, amelyek ígédet hirdetik. Ahol nem, ott adj igehirdetőket.

Könyörgünk népünk vezetőiért, Lelked vezesse őket döntéseikben. Könyörgünk az európai helyzetért. Te adj békességet, Urunk. És imádkozunk magyar testvéreinkért határon túl is, különösen Kárpátalján, Te tartsd meg őket a Benned való hitben, hadd álljanak a megpróbáltatások közepette is szilárdan az egyetlen kősziklán. De könyörgünk azokért is, akik veszteségeket élnek át, elveszítették szeretteiket vagy megélhetésüket minden nép körében. Te legyél az, aki karold fel őket, vigasztald és vond magadhoz.

És kérünk, hogy támogass bennünket egyen-egyenként is. Imádkozunk gyászolóinkért, betegeinkért, kórházi és otthoni ágyon fekvőkért. Kérünk, Te adj minden helyzetben nemcsak erőt elhordozni mindazt, amit ránk helyeztél, hanem Benned való békességet, nyugalmat, folyamatosan Rád tekintést.

Kérünk, őrizd bennünket a hitben, a kegyelem bizonyosságában addig a napig, amíg magad mellé veszel minket is, vagy Te magad jössz vissza az ég felhőin át. Kérünk, készíts fel bennünket arra az időre is, de készíts fel bennünket az Ige által minden jócselekedetre, hogy már ebben az életben Téged szolgálva tudjunk Téged dicsőítő életet élni. Így őrizd meg bennünket, kérünk, Krisztusban, kegyelmedből. És kérünk, hogy a Szentlélek vezessen bennünket napról napra az Igédben, a gyakorlatban döntéseinkben, szeretteink, gyülekezetünk, munkahelyünk közösségében. Köszönjük, hogy gondod van ránk, magasztalunk kegyelmedért, irgalmadért.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.